

Waar rook is

korte verhalen

Jolanda Oudijk

pr-Ebundel WAAR ROOK IS

Waar rook is

pr-Ebundel WAAR ROOK IS

Waar rook is

Korte verhalen

Jolanda Oudijk

pr-Ebundel WAAR ROOK IS

Kamp

Met een klein roze borsteltje strijk ik over het haar van Barbie. Ze draagt een jurk met witte sterretjes. Ik houd de pop met mijn rechterhand minutenlang vlak voor mijn brandende nachtlampje. Met mijn linkerhand voel ik in mijn broekzak. Twee gulden. Genoeg om een grote zak snoep te kopen, voor morgen als we met de klas op kamp gaan. Brenda zou me bellen om nog wat dingen te overleggen, maar dat heeft ze niet gedaan.

Brenda. We trekken vaak dezelfde kleren aan, het liefst onze Pink Panthertrui. We tekenen Snoopy in onze agenda's. We giechelen als Sven voorbijkomt.

Als we een dictee hebben, mag Brenda bij mij afkijken en ik mag haar uitkomsten van breuken overschrijven. Altijd samen, behalve op woensdagmiddag, want dan heeft Brenda vioolles en ga ik naar mijn tekencursus.

Alles veranderde toen Brenda in korte tijd groeide. Ze verruilde de Pink Panthertrui voor een strak shirt. De jongens in de klas kijken nu om als ze

langsloopt. Dan glimlacht ze. Daarom weet ik niet of ik Brenda moest geloven toen ze me vertelde dat ze elke avond het *Grote Sprookjesboek van de Lage Landen* op haar borstkas legde, met een zwachtel strak om haar lijf gewikkeld, om haar borsten te laten stoppen met groeien.

Ik doe het licht uit. De sterretjes van de Barbiejurk lichten witgroen op. De pinnen van het borsteltje druk ik tegen mijn wang, net boven de metalen rand van mijn buitenboordbeugel, steeds harder en harder. Ik haal het borsteltje weg, leg mijn hoofd op mijn kussen en voel met mijn vingers de kleine putjes in mijn huid.

Als we de volgende dag – na een urenlange fietstocht – rond vier uur bij een verbouwde boerderij in Ermelo aankomen, rennen de jongens joelend naar een grote ruimte, die ze even later *de Mannenzaal* noemen. De meiden gaan naar de slaapzaal aan de andere kant van het terrein. Brenda kiest een stapelbed uit. Inge gaat boven liggen, Brenda onder. Ik plof op het bed ernaast. Vragend kijk ik haar aan.

‘Maar we slapen toch naast elkaar?’ zegt Brenda tegen mij.

Uit mijn rugtas haal ik een zak snoep. Ik geef Inge en Brenda een fireball. Brenda zuigt erop en trekt een zuur gezicht. Ze spuugt de bal uit en wikkelt hem weer in de plastic verpakking. Ze schraapt haar keel en zegt:

‘Jakkes! Maarre, moeten we eigenlijk nog oefenen voor de bonte avond?’

Met mijn tong duw ik het snoepje naar de binnenkant van mijn linkerwang, open mijn mond om antwoord te geven, maar druk mijn lippen weer op elkaar.

Brenda vroeg het aan Inge.

‘Ja, ik wil wel dat het goed wordt,’ zegt Inge. ‘Ben jij Mel of Kim?’

‘Ach, maakt niet uit. Ze lijken toch op elkaar.’ Brenda grinnikt.

Ik stop nog een fireball in mijn mond. Ik kauw hard. De hete kaneel brandt op mijn tong.

Tijdens de bonte avond worden liedjes van Madonna, Mel & Kim, Janet Jackson en George Michael geplaybackt. Daarna speelt Brenda een vrolijk liedje op haar viool. Ik zie Sven naar haar kijken.

Als laatste ben ik aan de beurt. Ik ratel een tekst van De La Soul op, maar na *Always pushing that we*

formed and image, there's no need to lie, raak ik de tekst kwijt en kan ik alleen nog maar *Mirror, mirror on the wall* rappen.

Na afloop van de optredens komen alle jongens en meiden bij elkaar. We drinken 7UP uit champagneglazen. Inge en Brenda krijgen schouderklopjes. Niemand zegt iets tegen mij.

Ik ga naar buiten, waar meester Reinoud bezig is een kampvuur aan te steken. Ik help hem.

Nadat mijn klasgenoten naar buiten zijn gekomen, gaan ze in een cirkel rond het vuur zitten. We rijgen roze worstjes aan een stok en houden ze boven het vuur. Brenda heeft nog bruine schmink op haar gezicht. Zwijgend houdt ze de stok in haar hand en staart naar de vlammen.

Ik zit naast meester Reinoud en knabbel op een stukje stokbrood.

Brenda blijft naar het vuur staren.

Dan ziet ze het. En ik zie dat ze het ziet.

Haar onderlip begint te trillen. Ze schudt haar hoofd, laat de stok uit haar hand vallen en kijkt nog een keer naar de vlammen. Een traan trekt een spoor door de schmink op haar rechterwang.

Ik glimlach als ik haar grote ogen zie en kijk ook naar de wigwam van brandende takken.

In het midden van het vuur, daar ligt hij. Haar half
verkoelde viool.

Eekhoortjesbrood

Tussen de bladeren zie ik een bolster met een spleetje. Met mijn schoenen ga ik erop staan, waardoor de spleet groter wordt en de kastanjes te zien zijn. Ik buk en pak er vijf uit. Er is één platte kastanje. Ik stop ze allemaal in mijn plastic tas.

Mijn buurvrouw, mevrouw De Hoop, wijst naar een bruine paddenstoel. 'Ik denk dat het eekhoortjesbrood is. Heb jij een spiegeltje?'

Uit mijn jaszak vis ik een klapspiegeltje. Mevrouw De Hoop kreunt als ze bukt.

We turen onder de paddenstoel, alsof we onder een rok kijken.

Mijn buurvrouw knikt.

Ik kijk om me heen, pluk de paddenstoel en stop hem voorzichtig in mijn tas.

In de keuken haalt mevrouw De Hoop een vlekkerig boek uit het bovenste kastje. Ze bladert erin. 'De kippenbouten in de boter braden tot ze mooi bruin zien. Voeg de stukjes ui, wortel, knolselderij en pad-

denstoel toe en bak even mee. Blus het geheel af en laat het veertig minuten garen.'

Ze kijkt over haar schouder, waardoor haar nek nog meer rimpels krijgt. 'Nou, dat moet lukken, toch?' zegt ze tegen mij.

Mevrouw De Hoop stroopt haar mouwen op. Boven de pedaalemmer veegt ze een pissebed van de steel van het eekhoortjesbrood.

Terwijl ze de paddenstoel in stukjes snijdt, houd ik mijn hoofd schuin en bekijk de vage, blauwe cijfers op haar onderarm. Ik open mijn mond om iets te zeggen, maar mevrouw De Hoop trekt snel haar mouwen weer naar beneden.

'Ga maar in de woonkamer spelen,' zegt ze met een harde stem.

Uit de pan op het vuur komen wolkjes.

Ik plof neer op het grote, moskleurige kussen voor de verwarming. In de vensterbank zitten drie poppen naast elkaar, met witte kanten jurkjes aan. Ik durf ze niet aan te raken. In de rieten mand naast het kussen ligt een stapel Donald Duckjes. Onderin ontdek ik een poesiealbum. Ik pak het en sla een paar bladzijdes om.

Thuis heb ik ook een poesiealbum, een roze. Dit album is blauw. De bladzijdes zijn geel en bobbelig,

en achter bijna elke naam staat een kruisje met een datum.

Heel het huis ruikt naar grond en gebakken uien. Ik pak de tas met kastanjes. Hij is minder zwaar dan ik had verwacht. Ik kijk erin en zie dat er nog maar een stuk of tien in zitten, op een rijtje onderin. Er zit een gat in de punt van de tas.

Ik graai naar de grootste kastanje, hij is koud en glad. Het puntje van de schil lijkt op een piepklein kwastje. Ik wil een mesje vragen om de schil eraf te kunnen halen, maar ik doe het niet, omdat mevrouw De Hoop de keukendeur heeft dichtgedaan.

Na een half uur komt ze de kamer in. Haar ogen hebben rode randjes. Als ze de pannen op tafel zet, vraag ik me af of er nog meer mensen komen eten. Er is niet alleen kip met eekhoortjesbrood, maar ook stoofpeertjes en een pan vol gehaktballen.

De buurvrouw gaat zitten en zucht diep. Ik zie haar een paar keer slikken. Dan kucht ze en ze vertelt iets over gekookte bloembollen.

Het lijkt me niet lekker.

Mevrouw De Hoop geeft me een grote lepel.

Ik schep op.

‘Waarom heeft u een telefoonnummer op uw arm geschreven?’ vraag ik, nadat ik een hap van een stoofpeertje heb genomen.

Mevrouw De Hoop staart me aan. Haar wenkbrauwen worden streng en haar lippen vormen een smal streepje. Dan kijkt ze naar buiten, heel ver weg. De zon schijnt op haar gezicht. Er liggen kleine haartjes op haar wang, als dons. Ze kijkt me aan en zegt:

‘Dat is het telefoonnummer van God. Maar ja, Hij neemt nooit op.’

In de verhalenbundel *Waar rook is* maak je onder andere kennis met een moeder die al jaren op zoek is naar haar zoon, een man die een brief krijgt van een vroegere minnaar en een meisje dat wraak neemt op haar vriendin. De personages verschillen van elkaar, maar bij elk van hen broeit er iets onderhuids of smeult er een verlangen. Korte verhalen die je aan het denken zetten. Het slot is vaak verrassend. Soms is het einde een venijnige speldenprikje, soms een harde klap in het gezicht.

‘In de verhalen van Jolanda Oudijk hangt de werkelijkheid een beetje scheef. De verhalen lijken ogenschijnlijk realistisch, maar ze wringen en wrikken. Dat geeft spanning.’

Gerhard te Winkel

Jolanda Oudijk schrijft onder andere korte verhalen, gedichten, sprookjes en Engelse songteksten. Ze schreef mee aan een kinderboek. In 2017 verscheen haar dichtbundel *Zwijgzee*. *Waar rook is* is haar eerste verhalenbundel.

WWW.AQUAZZ.COM

ISBN 978-90-78459-94-1

9 789078 459941 >

pr-Ebundel WAAR ROOK IS